

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1511/2023
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Штефанија Пацек, адвокат из ..., против тужене Аутономне Покрајине Војводине, Покрајински секретаријат за здравство, коју заступа Правобранилаштво Аутономне Покрајине Војводине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3721/22 од 14.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3721/22 од 14.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3721/22 од 14.12.2022. године, преиначена је у усвајајућем делу пресуда Основног суда у Новом Саду П1 462/21 од 19.05.2022. године и одбијен тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу у року од осам дана на име накнаде штете у висини разлике плате за период од 21.07.2016. године до ...2016. године исплати износ од 40.802,99 динара, са законском затезном каматом почев од 05.10.2016. године до исплате и да за тужиоца на досуђени износ накнаде штете уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО – Филијали Нови Сад. Преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиоца да му тужена надокнади парничне трошкове у износу од 74.132,00 динара са припадајућом каматом, те је тужилац обавезан да туженој надокнади парничне трошкове у износу од 64.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Тужилац је обавезан да туженој надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби чланова 408. и 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене до ...2016. године, када је напунио 65 година и пензионисао се. Решењем тужене од 21.07.2016. године утврђено је да је тужилац распоређен на неодређено време на радно место виши стручни сарадник – санитарни инспектор у Одељењу за санитарну инспекцију Нови Сад, са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 21,27, те правом на додатак за минули рад и на утврђење основице у складу са законом. Приговор тужиоца изјављен против овог решења одбијен је решењем тужене од 11.08.2016. године. Тужилац је дана 31.08.2016. године, тужбом покренуо парницу за поништај ових решења. Парница је окончана усвајањем тужбеног захтева, правноснажно доношењем другостепене пресуде дана 11.12.2017. године, коју је тужилац примио дана 19.01.2018. године. До пензионисања тужилац је у спорном временском периоду примао плату обрачунату према коефицијенту из поништеног решења, а обављао је све послове санитарног инспектора, од најједноставнијих до најсложенијих. Исте послове као тужилац обављали су и други запослени на пословима санитарног инспектора, али су два запослена примала плату са коефицијентом за обрачун од 23,05, а два запослена са коефицијентом за обрачун плате 28,05. Према Правилнику тужене из јула месеца 2016. године, послови санитарног инспектора су сврстани у три звања са различитим вредностима коефицијента за обрачун плате, при чему су за сва радна места предвиђени исти услови рада и опис послова без обзира у ком звању су се обављали. Спорна накнада штете представља разлику између зараде обрачунате према коефицијенту од 28,05 динара и исплаћене зараде тужиоцу применом коефицијента од 21,27 до пензионисања.

Првостепени суд је, на основу одредби члана 104. Закона о раду усвојио постављени тужбени захтев, налазећи да тужиоцу припада право на накнаду штете због повреде законског права на једнаку зараду за рад исте вредности. Истакнути приговор застарелости потраживања је одбио, налазећи да је меродаван рок од десет година из члана 379. став 1. Закона о облигационим односима, који је почео да тече дана 19.01.2019. године пријемом пресуде којом су поништена решења туженог, послодавца и није истекао до подношења тужбе 31.01.2021. године.

Другостепени суд не прихвата као правилну примену материјалног права на основу које је тужбени захтев усвојен. Становиште другостепеног суда је да нема места примени одредбе члана 379. став 1. Закона о облигационим односима, пошто она регулише рок застарелости наплате потраживања утврђених правноснажном судском одлуком, каква одлука још није донета, већ се новчана накнада захтева у предметној парници. Налази да је за спорно потраживање из радног односа по члану 196. Закона о раду меродаван рок застарелости од три године. Прихвата становиште првостепеног суда да спорна штета свој материјалноправни основ има у одредбама члана 104. Закона о раду, али не прихвата становиште првостепеног суда да се рок застарелости рачуна од пријема пресуде о поништају одлука тужене. Тужилац би имао право на накнаду штете и за случај да није поништавао одлуке послодавца, тако да се трогодишњи рок

застарелости рачуна од доспелости сваке разлике месечне зараде за спорни период од 21.07.2016. године до ...2016. године и он је истекао до дана подношења тужбе 31.01.2021. године .

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев као неоснован.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац дана 31.08.2016. године покренуо парницу ради поништаја решења послодавца од 21.07.2016. године и 11.08.2016. године, на основу којих му је за послове радног места на које је распоређен одређен коефицијент за обрачун плате од 21,27. Захтев за новчану исплату у тој парници није поставио, већ је то учинио подношењем тужбе у овој парници дана 31.01.2021. године.

По одредбама члана 104. ставови 2, 4. и 5. Закона о раду, запосленима се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте врсте који остварују код послодавца; одлука послодавца која није у складу са овом гаранцијом је ништава; у случају повреде наведене гаранције запослени има право на накнаду штете.

Повреда наведене гаранције утврђена је у овој парници као претходно питање, пошто на основу чињеничних навода тужбе и постављеног тужбеног захтева у парници за поништај решења тужене ова питања нису била предмет расправљања. У тој парници решења су поништена због формалних недостатака.

Застарелост почиње да тече првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе (члан 361. став 1. ЗОО). Застарелост наступа када истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362. ЗОО). Застаревање се прекида подизањем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања (члан 388. ЗОО).

Правилно другостепени суд, у складу са наведеним законским одредбама, налази да је рок застарелости од три године почео да тече од доспелости сваке неисплаћене разлике зараде за спорна три месеца до пензионисања тужиоца, те да је истекао до дана подношења тужбе у овој парници. Остваривање спорног права на накнаду штете у конкретном случају није везано за поништај одлука тужене, па вођењем парнице и доношењем правноснажне пресуде за поништај одлука није дошло до прекида застаревања у смислу наведених законских одредби.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1, 154. и 163. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић